

[Brusvang]

ter skal lukke, og det vil være et tab, der næsten er uopretteligt. Problematikken har også den allerstørste betydning for vor betalingsbalance. Vi ved alle, hvor tungt betalingsbalanceproblemet er, men her er der tale om, at hvis disse værfter og deres underleverandører går ned, kan der blive tale om en yderligere belastning på betalingsbalancen på ca. 8 mia kr.

Værftskrisens hovedproblemer er efter min opfattelse følgende: for det første spørgsmålet om hjemmefinansieringsordningerne. Industriministeren har allerede her taget et initiativ, som han skal have tak for. Det er selvfølgelig et vigtigt skridt på vejen frem, men vi ved også alle, at der ikke er tilfredshed med dette initiativ hverken fra værftsindustriens eller fra fagbevægelsens side. Jeg kan ikke på stående fod skønne, om man skulle være gået længere, men i hvert fald ved jeg – og det har jeg noteret med tilfredshed – at industriministeren har aktiveret det samarbejdsudvalg mellem industri og fagbevægelse, som skulle komme med forslag her, og det er da muligt, at det fører til en yderligere forbedring af skibsværftspakken.

Det næste store problemelement for skibsværftskrisens vedkommende er dette: der blev i december 1984 foretaget et indgreb, og jeg må erkende ligeud, at jeg tror, næsten alle folketingets medlemmer – i hvert fald gælder det mit parti – stemte for det. Ved dette indgreb skete bl.a. dette, at man ændrede afskrivningsgrundlaget fra 100 til 55 pct., antallet af anpartshavere blev begrænset osv. Hvorfor skete bl.a. dette ved det store indgreb i december 1984? Det skete, fordi der havde været en annoncekampagne landet over, hvori man betegnede den form for skibsfinansiering som skattesnyderi. Pressen fulgte denne annoncekampagne op, og resultatet blev, at vi politikere i den situation blev skræmt, og derfor vil jeg mene, at dette decemberforlig i 1984 i virkeligheden blev indgået under urigtige forudsætninger.

Jeg ved, at mange siger, at forlig i dette folketing er hellige. For mig er forlig ikke hellige, hvis vi har taget fejl. Hvis dette folketing i december 1984 tog fejl, og hvis det viser sig, at det har helt anderledes og negative konsekvenser end dem, vi har forestillet os, må vi genvurdere på dette område; en sådan genvurdering vil mit parti meget gerne være med til.

Endelig er der et tredje problemkompleks for værfternes vedkommende, og det er dette, at vi – sådan vurderer vi det i CD – må konstatere, at der er sket en alvorlig konkurrenceforvridning i EF. Vi kan ikke se rettere, end at der i EF er bevilget en række direkte støtteordninger, som i virkeligheden er totalt og fundamentalt i strid med det, der var meningen med Romtraktaten. Hvordan er det sket? Det er sket på grundlag af noget, der kaldes et direktiv, vi kan også kalde det for en fuldmagt, der er givet fra EF-Ministerrådet til EF-Kommissionen. Jeg må tilstå, at jeg har en alvorlig mistanke om, at når EF-Kommissionen har disponeret, som den har, og givet tilladelse til de meget dyre støtteordninger, vi har oplevet f.eks. i England med 22 pct., i Irland med 27 pct., i Italien med andre høje procenter, så tror jeg, at dette i virkeligheden beror på en korridorpolitik, en korridorpolitik, som faktisk ikke burde have fundet sted. Jeg har også mine alvorlige tvivl med hensyn til, om EF-Kommissionen virkelig har handlet helt i overensstemmelse med hensigten med den fuldmagt, der blev givet. Det er på denne baggrund, mit parti har anmodet om, at sagen om konkurrenceforvridning i EF bliver taget op til en fornyet drøftelse i markedsudvalget med det formål at få sådanne oplysninger frem, at vi kan vurdere kompetenceforholdet mellem EF-Ministerrådet og EF-Kommissionen, at vi kan vurdere mulighederne for en fornyet debat i EF-Ministerrådet, at vi kan vurdere mulighederne for, at der på en eller anden måde aktuelt kan gøres en indsats, som i hvert fald for fremtiden kan føre til, at der sikres en rimelig konkurrence, og ikke sådan, som det sker i øjeblikket.

Lad mig sige til slut om dette punkt, at mit parti og jeg er 100 pct. tilhængere af EF, men vi er selvfølgelig ikke tilhængere af, at EF bliver misbrugt, og jeg føler, at EF i denne sag af nogle medlemslande er blevet misbrugt. Det er altså ikke instrumentet, det er ikke EF som sådan, der er noget galt med. Det, der er noget galt med, er den måde, på hvilken EF-instrumentet i den konkrete sag er blevet brugt, og det er dette, vi gerne vil have analyseret. Når denne debat og denne analyse har fundet sted, vil vi overveje ved konference med vedkommende ministre, hvilke skridt det derefter kan anbefales den danske regering at tage.